

slag kunde føre med sig, kunde blive ret betydelige. Men jeg vil dog gøre den Bemærkning, at Konsekvenserne kunne blive akkurat lige store og lige betydelige, hvad enten Forslaget gaar i Udvalg eller ikke. (Afbrydelse af *Christian Rasmussen*). Jo, det kan det. Vi kunne faa foretaget de Ændringer i Konventionen her, vi ønske, for saavidt vi kunne faa Sverige til at gaa med dertil, og det kunne vi lige saa godt gøre uden Nedsættelse af Udvalg som i selve Udvalget.

Og naar det ærede Medlem her talte om at bruge Magt, saa er der jo ikke i denne Forbindelse Tale om hverken at bruge eller misbruge Magt. Her er kun Tale om at faa Loven fremmet sammen med Loven om Saltvandsfiskeriet. Jeg kan derfor ikke indse, at der er Anledning til at lade dette Forslag gaa i Udvalg, og formener fremdeles, at man skal lade det gaa direkte til 2den Behandling.

Christian Rasmussen: Jeg kan vedblivende ikke gaa ind paa det ærede Medlems Betragtning, som stadig gaar i Retning af, at dette Forslag ikke har nogen meget stor Betydning, og at man derfor meget vel kan lade det gaa direkte til 2den Behandling. Jeg vil tillade mig at erindre om, at i Aarene 1896—97, 1897—98, 1898—99, og saa endelig det sidste Aar, Aaret efter at Konventionen med Sverige blev endelig vedtagen, have det ærede Medlem og jeg tilligemed det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds (Jensen-Sønderup) og flere andre ærede Medlemmer broderlig kæmpet mod, at man skulde gaa ind paa Bestemmelser af den Art, som indeholdes i det her forelagte Forslag, uden at man var klar over deres Rækkevidde. Det have vi været ganske enige om. Jeg staar imidlertid paa samme Standpunkt endnu. Jeg siger: Lad os ikke blindt kaste os ind i noget, hvis Konsekvenser vi ikke kende.

Det ærede Medlem har skiftet Standpunkt, det maa jo blive hans Sag, men det forekommer mig, at han burde i Konsekvens med sin tidligere Stilling være med til det stillede Forslag om Sagens Henvisning til Fiskeriudvalget, og det forekommer mig ikke, at der kan være det aller-

fjerneste gale ved, at vi faa Lov til at behandle Sagen i et Udvalg. Er den saa god, som det ærede Medlem mener, og som den højtærede Minister sikkert ogsaa mener, saa er der jo ingen Fare derved, saa vil den jo sikkert blive sendt til 2den Behandling, ledsaget af samtlige Udvalgsmedlemmers Stemmer. Duer den ikke, saa er det bedst, den ikke kommer herind igen, og det finder jeg heller ikke er det værste, der kunde times den.

Frederiksen: Naar den sidste ærede Taler nu udtalte, at jeg sammen med ham og andre ærede Medlemmer for en 7—8 Aars Tid siden anbefalede Forandringer i den nuværende Konvention og anbefalede, at vi hindrede dens Vedtagelse, saaledes som den da forelaa, saa vil jeg dertil bemærke, at det er rigtigt nok. Men dertil er at sige, at den Gang ønskede Fiskerne ikke en Konvention som den da blev forelagt. Men nu er Forholdet det, at de Fiskere, som ere interesserede i denne Konventions Tilvejebringelse for Kattegats og Øresunds-Fiskeriet, ønske den, og jeg ønsker i denne Sag at være Fiskernes Talsmand og ikke at være Talsmand for Betragtninger, som kunne gaa imod det, som Fiskerne ønske.

Christian Rasmussen: Det er meget muligt, at Fiskerne ønske dette Tillæg til Konventionen, og jeg vil endnu en Gang gøre opmærksom paa, at jeg har ikke udtalt mig imod den. Jeg ved blot ikke, hvorfor man ikke vil lade et Udvalg faa Kortene paa Bordet, lade det faa rene og klare Beviser for, at Fiskerne ville have denne Konvention. Det kunne vi jo faa i et Udvalg, og der kunne vi ogsaa faa de Oplysninger, som den højtærede Minister sidder inde med, men som vi nu ere afskaarne fra, forudsat at Sagen ikke kommer i Udvalg. Ingen skal være villigere end jeg til at gaa med, det tror jeg, ærede Medlemmer ville erkende, til Foranstaltninger, der ville gavne vore Fiskere.

Frederiksen: Jeg vil sige til det ærede Medlem, at det jo ikke er nødvendigt at lade denne Sag gaa i Udvalg for at faa Kortene paa Bordet. Dem vil jeg antage,